

A SÁRKÁNYÖLŐ

ÍRTA: MALINDOVSZKY ÁKOS

- Miriam! Kira! Neeeeeeem!

Narchus üvölteni akart tovább, de a tüdeje megtelt füsttel. Erősen köhögött, és fulladozott. A karja és lába már fáradt. Egyre nehezebben tartotta a fejét a víz fölött. Megpróbált még egyszer üvölteni, de a szája megtelt vízzel. Hiába kapálózott, az izmai nem engedelmeskedtek már. A hajókat elnyelő lángok zöldes színben táncoltak a szeme előtt. A teste kezdett ledermedni a folyó hideg vizében, miközben az arcát még perzselte a tűz hője. Az égő fa ropogása, az emberek sikolya és a saját hangos fuldoklása ellenére is hallotta a kántálást, mely valahonnan messziről a víz felszínén suhant. Még csapott néhányat kezével, majd lerántotta a mélység. Elsötétült minden.

Zihálva riadt föl, verejtékben úszva. Haja izzadt homlokára tapadt.

Fülében még mindig ott visszhangzott a kántálás.

– Jahrak Ulum Taragas! Jahrak Ulum Grutias! Jahrak Ulum Moragin!

Megpróbált felülni, de túl hirtelen volt a mozdulat, és a sebeibe belehasított a fájdalom. Megégett, felhólyagosodott bőre még mindig, mint ha lángolt volna. A kötések, melyek teste nagy részét borították, megfeszültek, és pengéként vágták. Visszaengedte magát. Az apró ablakon bejutó kevéske fény, alig világította meg a helységet. Szeme körbejárt a félhomályos kis szobában. Már egy hete feküdt itt, de még mindig nem tudta megszokni a kőfalak látványát.

Ismét nekifutott a felkelésnek. Többször meg kellett pihennie, de végül sikerült hangos nyögések közepette felállnia. Imbolyogva lépett párat, majd neki tántorodott a falnak. Nem a gyengeség okozta a szédelgését. Hiányzott a lába alól a hullámvész. A kő ridegen és rendületlenül ölelte körül.

Az ajtó megnyikordult. Úgy látszik, máris itt az ebédidő. A szerzetesek mindennap kiadós lakomával igyekeztek segíteni a lábadozását. Nem tudhatták, hogy a disznóhúst nem bírja megemészteni. Megpróbálta legyúrni, de a halhoz és zöldséghez szokott gyomra minden alkalommal erősen tiltakozott. Ma megint megkísérelti elmagyarázni nekik, hátha kivételesen olyan csuhás jön, aki beszél a nyelvét.

Legnagyobb meglepetésére azonban most nem egy szerzetes lépett be. A megjelenő alak magas volt és vékony. Korát nehéz lett volna kitalálni, mivel bőre cserzett volt és ráncos, de szemeiben mégis fiatalos tűz lángolt és mozgása is energikus volt. Arcát lófarokba összefogott fekete haj keretezte. Hosszú, földig érő, bő ujjú bordó köntöst viselt. Peremét mindenhol arany szövés szegélyezte. Mint ha írás futott volna körbe a ruha szélén, mely néha-néha halványan derengeni kezdett.

- Ördög és pokol... mit keres egy varázsló egy kolostorban? – morogta Narchus.

- Hm... folyami ember létedre meglepően művelt vagy. – válaszolt az alak.

- Azt hiszi attól, hogy hajókon élünk ostoba parasztok vagyunk? Pedig az a hír járja, hogy maguk mindent tudna...

Megakadt a mondandójában, mivel most látta meg a tálat, amit a varázsló a kezében tartott. Sült hal volt rajta zöldségekkel körítve. Gyomra hangosan felmordult, de büszkesége erősebb volt éhségénél. Kihúzta magát, állát felszegte.

- Tudom, hogy éhes vagy. Nem foglak gyengének tartani csak azért, mert elfogadsz egy tál ételt tőlem. – mondta a köpenyes alak mosolyogva. Majd kissé komolyabb arccal folytatta – Nem kertelek, szükségem van a segítségedre, úgyhogy kérlek, gyere velem. Ezt menet közben elfogyaszthatod.

Narchus kissé imbolyogva lépdelt előre, és elvette a felé nyújtott tálat.

- Szeretem az egyenes beszédet. De ettől még nem bízom magában. – mondta, majd biccentett a fejével, hogy indulhatnak. Amikor a varázsló hátat fordított neki, lecsípett egy darabot a halból, és megette.

Hideg, nyirkos kőfolyosókon sétáltak keresztül. Narchus a köpenyes alakon kívül nem látott senkit. Egyetlen szerzetessel sem futottak össze, és síri csönd honolt mindenütt. Nyomasztó, kísérteties csend volt ez. Se fák lombjának susogása, se állatok neszezése nem törte meg.

Pár sarokkal később egy nagyobb terembe értek. Kerek helység volt, melyet körben, a mennyezetről lelógó fali kárpitok díszítettek. Gyertyatartók és padok foglaltak helyet a falak tövében. A terem közepén pedig egy vas állványon emberfej méretű üveggömb pihent. Az állványból karomszerűen ujjnyi acél tüskék álltak ki. Mint ha csak figyelmeztetnék az óvatlan halandót: vigyázz, ne közelíts!

Az varázsló odalépett hozzá, és egyik kezét rátette a gömbre. Szemét becsukta, majd halkán kántálni kezdett. A szobára sötétség telepedett. Az árnyékok lassan előmászta a padok alól, és a drapériák mögül, egyenként bekebelezve a világos köveket. Az üveggömbben füst kezdett kavarogni. Egyre erősebben fénylett, majd lassanként formák jelentek meg benne.

Narchus kezéből kiesett a tál, ahogy elképedve bámulta a jelenetet. Sokat hallott már a varázshasználók erejéről, de még sosem látta a saját szemével. Lassan közelebb lépdelt, és megigézve nézte a gömböt. A füstben egy falu képe sejlett fel. Madártávlatból látta az apró alakokat, ahogy a házak között sétálgatnak. Majd egy sötét árnyék suhant el a látkép felett. Széles szárnyak, egy hatalmas, hosszú gyíkszerű testen. Egy pillanattal később lángba borultak a házak, és az emberek sikoltozva próbáltak menekülni az elkerülhetetlen vég elől.

Ahogy Narchus nézte a szörnyű jelenetet, hirtelen bevillant saját családjának pusztulása. Orrában érezte megint az égő fa és bőr szagát. Hallotta a sikolyokat. Látta a lángoló hajókat. Megingott és az egyik padra roskadt. Elöntötték az érzelmei. Büszkesége összeomlott a családja elvesztésének a gondolatától.

- Mit akar ezzel? Miért mutatta ezt meg? – hangja remegett a zaklatottságtól.

A köpenyes alak szeme résnyire nyílt és egyenesen ránézett.

- Narchus... Amit itt láttál, az még nem következett be. De ha nem teszünk ellene, több város és falu is a te otthonod sorsára jut. A sárkányok visszatértek, és

ismét az emberek létét fenyegetik. Saját szemeddel láttad mire képesek ezek a szörnyetegek. Egyetlen példány romba döntötte a hajóitokat.

- Sárkányok? Badarságokat hord itt össze. – válaszolt feldúlva - Száz éve nem láttak sárkányt. Csak játszik velem. Varázslattal akar rávenni, hogy úgy táncoljak, ahogy akarja. Maguk mágusok mindig is másokat rángattak drótokon. – ujjával fenyegetően mutogatott a másik felé.

Félmosoly jelent meg a köpenyes arcán.

- Valóban nagy a hatalmam. Valóban befolyásolok másokat. De minden, amit teszek, azért van, hogy fenntartsam az egyensúlyt a világban. Képes vagyok illúziókat teremteni, de néha a valóság sokkalta hatásosabb. Ezért mutattam meg neked, hogy mi vár ránk. Te harcos vagy. A néped legjobbjá. Szükségem van rád. Nem véletlen téged választottalak. Használd a haragot, amit most érzel arra, hogy másokat is megmentés.

- Ha akkora a hatalma, miért nem mentette meg a családomat, a barátaimat? – Narchus hangja most már a dühtől remegett. Lassanként felállt a padról. – Miért? Miért csak engem mentett ki?

- Mert rájuk nem volt szükségem. – mondta színtelen kimért hangon a varázsló.

- ÁTKOZOTT!! – üvöltötte Narchus, majd ellökte magát a faltól, és a köpenyes alak felé vetette magát.

A varázsló felemelte kezét, majd két szót vakkantott –
NARIH BOLAT!

Narchust még a levegőben egy hatalmas erő elkapta, és a falhoz vágta.

Nagyot csattant előbb a falon, majd a padlón. Teste egy merő fájdalom volt. Szeretett volna felülvölteni, de nem maradt levegő a tüdejében. Csak erősen zihált, miközben felnézett a köpenyes alakra. Az ott állt most mellette, és szánakozó tekintettel nézett le rá.

- Ez a baj veletek halandókkal. Nem láttok túl a saját fájdalmatokon. Az érzelmeitek teljesen elvakítanak titeket. Megelőzhetnél egy katasztrófát, de te csak itt tombolsz a veszteségeid miatt. Lépj túl rajta.

- Dögölj meg! – sziszegte a fogai között Narchus.

A varázsló mélyet sóhajtott. Egy pillanatig csendben figyelte a földön fekvő embert, majd megszólalt. - Így vagy úgy, de segíteni fogsz nekem. Ha önszántadból nem, akkor majd azért, hogy élhess. A halban, amiből olyan jóízűen ettél, méreg volt. Olyan méreg, melynek az ellenszeréhez sárkány pikkelyre is szükség van. Élni akarsz? Akkor segíts nekem, mentsd meg százak életét és a magadét is. Öld meg a sárkányt.

- Nem hiszek magának. Átkozott legyek, ha valaha is segíték! – hörögte Narchus, majd véreset köpött a köpenyre. Ekkor éles fájdalom hasított a gyomrába, aminek következtében összegörnyedt ismét.

- Már el is kezdett hatni a méreg. Nagyjából a következő holdtöltéig van időd. Utána felemészt belülről. Tudod, sokan alábecsülik az életösztön hatalmát. Meglepődnél hányan engedelmeskedtek már nekem, csak azért, hogy elkerüljék a halált.

Narchus csak feküdt, és próbált levegőhöz jutni. Kívülről a bőre égett, belülről a gyomra marta. Közben pedig összeszorított szeme előtt elhunyt családtagjait látta. Tehetetlenségében könnyek csordultak ki szeméből.

Egyre távolabbról, de hallotta amint a köpenyes alak lemondó sóhaj után megszólal.

- Talán túlbecsültelek. Kár volt energiát fektetnem beléd. Csak a drága időmet pazaroltad. De, hogy lásd, nem vagyok szívtelen, meggyorsítom a halálod. Jahrak Ulum Taragas!

Narchusra a szavak úgy hatottak, mint ha hideg vízzel öntötték volna le. Hirtelen éber lett. Elméje kezdett kitisztulni. A varázsló tovább kántált.

- Jahrak Ulum Grutias!

Narchus résnyire kinyitotta a szemét. Látása még mindig homályos volt, de halvány zöld derengést látott arra, amerre a varázshasználó beszélt. Négykézlábra emelkedett, és egyik kezével belekapaszkodott a mellette lógó hosszú falikárpitba. Valahonnan tudta, hogy milyen szavak következnek már mielőtt elhangzottak volna.

- Jahrak Ulum Moragin! – Kiáltotta most már szinte sikoltó hangon a varázsló, majd tenyeréből zöld lángcsóva lövellt ki, egyenesen áldozata felé.

Narchus ebben a pillanatban megrántotta a falikárpitot, ami előtte zuhant a földre, felfogva a varázslatot. Azon nyomban lángra kapott. A zöld lángok ott táncoltak Narchus szeme előtt. Teste üvöltött a fájdalomtól, lelke pedig a dühtől, és a haragtól. Tehát ez az ember volt. Ő tehet mindenről. Eljött a bosszú ideje.

Fogcsikorgatva felállt kezében a lángoló drapériával. Megforgatta maga körül, majd minden erejét összeszedve a köpenyes alak felé hajította azt! Ez váratlanul érte a varázslót, aki nem tudott félre ugrani a felé repülő égő anyag elől. Saját ruhája is azonnal lángra kapott. Kétségbeesetten kapálózva próbált szabadulni tőle, de nem sikerült. Hangos sikolyok közepette esett össze a terem közepén. Minden sikolyánál megremegtek a kőfalak, és lüktetve átlátszóvá váltak. Lassan felderengett az ég. Ahogy kiszállt az élet a köpenyes testéből, úgy tűnt semmivé a kolostor. Hosszú percekbe telt, mire teljesen eltűnt az illúzió. Narchus még egy szívdobbanásig mozdulatlanul állt az éjszakában. Most vette csak észre, hogy beesteledett. Felnézett a csillagokra, majd összeroskadt, és elájult.

A nap első fényei ébresztették. Szemét lassan nyitogatta, bántotta az erős fény. Hangos nyögések közepette felállt. Ahol előző nap még a kolostor állt, most csak fű és bokrok kerültek el. Nem maradt más, mint egy megégett holttest és egy vas állványon pihenő varázsgömb, amiben még mindig a falut felperzselő sárkány képe ismétlődött újra, és újra. Felrémentek neki a varázsló szavai:

„...néha a valóság sokkalta hatásosabb... Megelőzhetnél egy katasztrófát... Nem véletlen téged választottalak.”

Elnézett a közelben futó folyón pihenő megszenedett hajóroncsokra. Fejet hajtott szeretett családja sírhelye felé. Még egyszer megnézte a falut az üveggömbben, majd botladozva elindult, hogy beteljesítse a feladatát. Hiszen már nem maradt más neki, csak ez.

